

Jeesus on kova pähkinä purtavaksi

Usko on monelle suomalaiselle yksityisasia. Siitä ei paljoa näytetä ulospäin.

Joulunaikaan on mukava käydä kirkossa, koska silloin sen voi tehdä ilman, että leimautuu uskovaiseksi. Samasta syystä myös turistin roolissa on hieno pistäytyä kirkkoissa.

Telkkarissa nuori julkkikseksi tyrkyllä ollut nainen vastaili kiltisti juontajan intiimeihin kysymyksiin. Tunsin myötähäpeää, että tarvitseeko sitä nyt ihan kaikkeen vastata. Lopuksi aihepiiri vaihtui: ”Uskotko Jeesukseen?” Nyt tuli raja vastaan, nainen vastasi nopeasti ja hämillään ”toi on mun yksityisasia, en kommentoi!” Jäin oikein miettimään: miksi ihmissuhteisiin ja omaan sukupuolielämään liittyneisiin julkeisiin uteluihin vastaaminen oli liiankin helppoa, mutta suhdetta Jeesukseen varjeltiin kuin suurinta salaisuutta?

Jeesus jakaa mielipiteet, hänen nimensä herättää voimakaita tunteita. Puolesta ja vastaan. Jumalasta sitä vastoin on helpompi puhua. Missä tahansa seurassa – bussissa, pystkaffella, 50-vuotissynttäreillä, pubissa, konsertin väliajalla – otatkin

puheeksi Jumalan, niin keskustelu lähtee hetkessä käyntiin ja jatkuu vilkkaana. Mielipiteitä Hänestä on helppo esittää. Jeesus herättää eri reaktion. Alapa puhua Jeesuksesta, niin jo ollaan vaivautuneita, vaietaan ja katseet vilkuilevat muualle.

Miksi Jeesuksesta on vaikeampaa puhua? Olen kuullut kaksi hyvinkin erilaista vastausta.

Joidenkin mielestä kirkon viestintä on epäonnistunut: Viesti Jeesuksesta ei pääse läpi tai se on vääristynyt. Jeesuksen nimissä tehdään jotain sellaista, mikä karkottaa ihmiset pois. Toinen näkökulma nousee Raamatusta: Kyse on vain Raamatun ennustuksien toteutumisesta. Jeesus on laitettu maailman kompastuskiveksi. Kiveksi jonka monet hylkäävät, mutta josta oikeasti tulee Jumalan ikuisen valtakunnan peruskivi.

Ensin mainittu vaihtoehto aktivoi ja haastaa muutokseen. Mutta se voi myös johtaa tilanteeseen, jossa aletaan luulla, että uskon syntyminen on toisten ihmisten ponnisteluista ja viestintätaidoista kiinni. Jälkimmäinen vaihtoehto puolestaan rohkaisee antamalla ym-

märtää, että maallistuminen ja liian monien nurja suhtautuminen Jeesus-uskoon onkin vain osa Jumalan ikaikaista suunnitelmaa. Mutta se voi myös aikaansaada mustavalkoista ’me vastaan muut’ -ajattelua tai fatalismissaan passivoida kristittyjä, joista Jeesus toivoi maailman suolaa ja lamppea maailman pimeyteen.

Meille on annettu kokonainen iso kirja, jotta se johtaisi meidät Jeesuksen luo. Uuden vuoden alkaessa kristittyjä on perinteisesti haastettu avaamaan tuon kirjan kannet ja aloittamaan vuosi Jeesusta etsien, hänen seurassaan ja nimesään. On mieleisi sitten Jeesuksen nimen edessä rohkea tai arka, luottavainen tai epäileväinen, niin vuosi 2009 kannattaa aloittaa Raamattua lukemalla.

Strauss-konsertin ja mäkiiviikon anti on loppujen lopuksi pientä sen rinnalla, mitä Raamatussa meille luvataan: ”Mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaan kannen alla.”

Ville Niittyinen
Seurakuntapastori, Rauma